

Dört Mum Kardeşliği

– Suna İPCİ · 22 Kasım 2010

Dört mum vardı masada,
Her biri, birbirinin aynı.
Çok sessizdi ortam,
Ortaktı yanırları.
Konuşmaları fısıltılarla boğuşuyordu.

(1). Mum başladı söze:

__ Ben barışı temsil ederim,
__ Dostlukta aşılacak isteğim.
__ Lakin..!
__ Kimse istemez yanık kalmamı,
__ Zamanı geldi, şimdi söneceğim.
Azaldı alevi, kışağlara sardı,
Boynunu büktü istemeden ve söndü...

(2).mum başladı söze:

__ Ben inancım dedi:
__ İnsanlar gerekli bulmuyorlar beni
__ Işığımın bahşettiği güzelliği
__ Yürekte ki huzurdum ben,
Oysa ki..
__ Etraf dolu endişe ve tasayla
__ Gerek kalmamış burada bana.
Azaldı alevi,
Söndü sözleri ve söndü.

(3).mum katıldı söze:

__ Sevgiyi temsil ederim ben
__ Karamış gönüllerde ışığım,
__ Yarınlarda ki en güzel gelecek.
__ Attılar bir kenara
__ Kalmadı sevgileri,
__ Işığım önemini yitirdi.
__ Unuttular güzel günleri
Azaldı alevi ve kayboldu sevgi.

Ansızın çocuğu giren odaya.
Gördüğünde 3 mumun söndüğünü
Tutamadı kendini
Akıttı gözlerinde ki inci tanelerini
Sizin sonsuza kadar yanmanız gerekirdi dedi.

(4).mum'a sıra geldi:
Çehresini dönerek çocuğa,
Korkma dedi daha
__Ben yanıyorum hala
__Diğer mumları da yakabilir,
Ben umudum dedi:
__Kavuştururum umutlarına.
__Yalnız yardım edebilirsen bana,
__Yeniden yakabilirim, ışık saçarız ortama.

Parlayan gözlerle çocuk umut adlı mumu aldı ve diğer mumları tekrar yaktı.

HER ÇIKMAZDA YAŞANIRSA ACILARLA, KÜÇÜCÜK BİR MUM IŞIĞININ UMUDU HALA VARSA, YOK
OLDUN SANILMAZ YENİDEN BAŞLA HAYATINA.

YAZAN:SUNA İPCİ 21/07/2010 İZMİR